

Sygn. I C 1064/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant: stażysta Ewelina Goryszewska

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2016 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka Akcyjna

przeciwko B. R. (poprzednio Ł.)

o zapłatę

orzeka

I. powództwo oddala;

II. zasądza od powoda (...) Spółka Akcyjna na rzecz pozwanego B. R. (poprzednio Ł.) kwotę 617,00 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt - I C 1064/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 października 2009 r. skierowanym przeciwko B. Ł. strona powodowa (...) S.A. z siedzibą w Z., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego K. P., wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 3.976,62 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o obciążanie pozwanego kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu storna powodowa podała, że na podstawie cesji wierzytelności przejęła od spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. prawo do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu noty obciążeniowej w kwocie 2.934,86 zł, z tytułu noty odsetkowej w kwocie 21,27 zł oraz roszczenie o zaległe odsetki naliczane przez cesjonariusza od kwoty noty obciążeniowej od dnia 6 listopada 2006 r. oraz kontynuowane, zaś w ostateczności skapitalizowane przez cedenta na dzień poprzedzający wniesienie pozwu na kwotę 1.020,49 zł. Powód wskazał, że dochodzone przez niego roszczenie ma swe źródło w zawartej przez B. Ł. z jego poprzednikiem prawnym umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Pozwany nie wywiązał się z zobowiązania polegającego za zapłatę za korzystanie z usług telekomunikacyjnych, za które pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko niemu notę odsetkową, jak też nie wykonał zobowiązania niepieniężnego wynikającego z treści umowy, za które pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko niemu notę obciążeniową. Mimo wezwania do zapłaty, należność do dnia wniesienia pozwu nie została uiszczona przez pozwanego. Niniejsza sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt I Nc 1656/09 (pozew – k. 2-7, zarządzenie – k. 1 akt).

W dniu 21 października 2009 r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie uwzględnił w całości żądanie pozwu i wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty – k. 25 akt).

W/w nakaz zapłaty został dwukrotnie prawidłowo awizowany na adres pozwanego, wskazany przez (...) S.A. z siedzibą w Z. w treści pozwu – ul. (...), (...)-(...) W. i uznany za skutecznie doręczony w dniu 23 listopada 2009 r. (koperta – k. 26 akt, zarządzenie – k. 26 akt).

Na wniosek powoda - Sąd w dniu 4 marca 2010 r. wydał postanowienie w którym nadał powyższemu nakazowi klauzulę wykonalności oraz orzekł o kosztach. Tytuł wykonawczy doręczono pełnomocnikowi powoda w dniu 17 maja 2010 r. (wniosek – k. 32 akt, zarządzenie – k. 32 akt, adnotacja – k. 25 akt, zpo –k. 34 akt, tytuł wykonawczy – k. 3 akt egzekucyjnych Km 39183/15).

Pozwany B. Ł. wniósł w dniu 18 października 2010 r. (data nadania w placówce pocztowej) sprzeciw od nakazu zapłaty, w uzasadnieniu którego wskazał, iż w 2006 r. wymeldował się z nieruchomości położonej przy ul. (...), (...)-(...) W., zaś o wydanym nakazie zapłaty dopowiedział się dopiero w dniu 14 października 2010 r. od komornika sądowego prowadzącego przeciwko mu egzekucję, której podstawą był tenże nakaz. W związku z czym wnosił o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu oraz uchylenie postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności. Pozwany podał swój obecny adres – ul. (...), (...)-(...) K. oraz wskazał, że po wstąpieniu w związek małżeński zmienił nazwisko z Ł. na R.. (sprzeciw – k. 35-36 akt)

Postanowieniem z dnia 15 listopada 2010 r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie odrzucił sprzeciw pozwanego z uwagi na zaskarżenie go po upływie przypisanego terminu. (postanowienie – k. 38 akt)

Odpis w/w postanowienia został błędnie wysłany przez pracownika Sądu na adres pozwanego, wskazany przez powoda w pozwie – ul. (...), (...)-(...) W., zamiast na aktualny podany przez B. R. w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Po dwukrotnie awizacji korespondencja została uznana za skutecznie doręczoną z dniem 11 stycznia 2011 r. (koperta – k. 40 akt, zarządzenie – k. 40 akt)

W dniu 18 września 2015 r. (data nadania w placówce pocztowej) pozwany reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata F. B. wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 4 marca 2010 r. w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty. W uzasadnieniu zażalenia pozwany wskazał, że w dniu 11 września 2015 r., kiedy to otrzymał zawiadomienie o wszczęciu egzekucji w sprawie o sygn. akt Km 39183/15 po raz pierwszy dowiedział się o wniesieniu przeciwko niemu pozwu i wydaniu nakazu zapłaty. Kierowana do niego przez organ egzekucyjny korespondencja była pierwotnie wysyłana na wskazany przez wierzyciela (powoda) nieaktualny adres zamieszkania – ul. (...), (...)-(...) W., natomiast on co najmniej od jesieni 2006 r. nie mieszka już pod tym adresem. W połowie 2007 r. lokal położony przy ul. (...), (...)-(...) W. przypadł w wyniku podziału majątku jego byłej żonie, od grudnia 2006 r. do września 2007 r. pozwany przebywał na stałe w Hiszpanii, a po powrocie do Polski zamieszkał przy ul. (...) w W., następnie od jesieni 2010 r. mieszka pod obecnym adresem – ul. (...), (...)-(...) K.. Wskazywał, iż nigdy nie został mu doręczony nakaz zapłaty, został on awizowany i uznany za doręczony, względnie odebrany przez jego byłą żonę i mu nie przekazany. W związku z tym wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości, wstrzymanie jego wykonalności oraz zasądzenie kosztów. (zażalenie – k. 41-43 akt, pismo uzupełniające treść zażalenia – k. 62-63 akt)

W dniu 25 września 2015 r. (data nadania w placówce pocztowej) pozwany reprezentowany przez adwokata F. B. wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 15 listopada 2010 r. w przedmiocie odrzucenia sprzeciwu od nakazu zapłaty. W uzasadnieniu zażalenia pozwany wskazał, iż podczas przeglądania akt sprawy dowiedział się o wniesieniu przez niego w dniu 18 października 2010 r. sprzeciwu od nakazu zapłaty, natomiast postanowienie o jego odrzuceniu nigdy nie zostało mu doręczone. Mimo wskazania w sprzeciwie aktualnego adresu do doręczeń – ul. (...), (...)-(...) K., postanowienie o jego odrzuceniu zostało błędnie wysłane na adres podany przez powoda w pozwie, czyli na adres nie aktualny. Pozwany powołał ponownie jak w zażaleniu na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności okoliczności o niezamieszkiwaniu przez niego pod wskazem przez pozwanego adresem oraz

o datach i miejscach w których do chwili obecnej zamieszkiwał. Ponadto wskazał, iż w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zawarł wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia nakazu zapłaty, który został przez Sąd pominięty. W związku z powyższym wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości oraz zasądzenia kosztów. (zażalenie – k. 83-85 akt)

Postanowieniem z dnia 12 października 2015 r. Sąd uwzględnił zażalenie pozwanego i uchylił w całości postanowienie Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 15 listopada 2010 r. (postanowienie – k. 111 akt)

Zarządzeniem z dnia 12 października 2010 r. wezwano pełnomocnika pozwanego do uzupełnienia w terminie tygodniowym braków formalnych sprzeciwu z dnia 18 października 2010 r., poprzez złożenie sprzeciwu na urzędowym formularzu SP wraz z odpisem dla strony przeciwnej oraz wskazanie czy zaskarża nakaz zapłaty w całości czy w części, pod rygorem jego odrzucenia. (zarządzenie – k. 111 akt)

Braki formalne sprzeciwu uzupełniono w terminie – w dniu 28 października 2015 r. (data nadania pisma w placówce pocztowej). Pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości, zgłosił zarzut nieistnienia roszczenia i jego nieudowodnienia - ani co do zasady, ani co do wysokości, wniósł również o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zaprzeczył, aby był dłużnikiem powoda. Wskazywał, iż powód na poparcie swoich roszczeń przedstawił jedynie dokumenty dotyczące nabycia wierzytelności od poprzedniego wierzyciela, nie przedstawił natomiast żadnych dowodów na to, że wierzytelność, której żąda faktycznie istnieje. Sprawę wpisano w Rep. C 1064/15. (pismo – k. 114 akt, sprzeciw na urzędowym formularzu – k. 115-118 akt, zarządzenie – k. 114 akt)

Postanowieniem z dnia 9 listopada 2015 r. Sąd uwzględnił zażalenie pozwanego i uchylił postanowienie Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 4 marca 2010 r. o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu w postępowaniu upominawczym z dnia 21 października 2009 r. (sygn. akt I Nc 1656/09), oddalił wniosek powoda wniesiony w dniu 29 marca 2010 r. o wydanie i doręczenie tytułu wykonawczego, stanowiącego zaopatrzone w klauzulę wykonalności nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym z dnia 21 października 2009 r. (sygn. akt I Nc 1656/09) oraz umorzył postępowanie w przedmiocie wniosku pozwanego o wstrzymanie wykonania postanowienia Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 4 marca 2010 r. o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu w postępowaniu upominawczym z dnia 21 października 2009 r. (sygn. akt I Nc 1656/09). (postanowienie – k. 121 akt)

W piśmie z dnia 2 grudnia 2015 r. stanowiącym odpowiedź na sprzeciw od nakazu zapłaty powód wskazał na bezzasadność podniesionego przez pozwanego zarzutu nieistnienia i nieudowodnienia roszczenia oraz wskazał, iż okoliczności przedstawione przez niego w żadnym stopniu nie wpływają na zasadność dochodzonej wierzytelności. Zdaniem powoda powołanie jako dowodów - umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez pozwanego z poprzednim wierzycielem, regulaminu promocji w ramach którego została zawarta powyższa umowa, faktur VAT z których wnika dochodzone roszczenie oraz regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych przez poprzedniego wierzyciela pozwanego są wystarczające do udowodnienia powództwa w niniejszej sprawie. Jednocześnie powód wskazał iż zwrócił się do poprzednika prawnego o ich przesłanie jednakże do dnia złożenia przedmiotowego pisma jeszcze ich nie otrzymał, tym samym wniósł o przedłużenie terminu na ich przedłożenie. (odpowiedź na sprzeciw – k. 124-124verte)

Postanowieniem wydanym w dniu 1 lutego 2016 r. Sąd zobowiązał pełnomocnika powoda do wykazania dokumentami istnienia zobowiązania, co do kwoty, jak i wysokości w terminie 14 dni, pod rygorem uznania roszczenia za nieudowodnione. (postanowienie - k. 130 akt)

Pomimo upływu określonego terminu pełnomocnik powoda nie złożył w/w dokumentów. (bezsporne)

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 sierpnia 2007 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w Z. umowę przelewu wierzytelności.

dowód: KRS powoda – k. 22-23akt, poświadczona kserokopia dowodu osobistego pozwanego – k. 47-48, 87-88 akt, umowa przelewu wierzytelności – k. 9-10 akt,

W dniu 23 czerwca 2008 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w Z. porozumienie, które objęło m.in. wierzytelność wynikającą z dokumentu „nr (...)” z datą płatności 13 października 2016 r. w kwocie 2.934,86 zł oraz z dokumentu „nr (...)_do2006-” z datą płatności 6 listopada 2006 r. w kwocie 21,27 zł (2 faktury) - łącznie 2.956,13 zł, które to zostały w częściowym wykazie wierzytelności przypisane do pozwanego B. Ł. (obecnie R.).

dowód: załącznik do porozumienia – k. 11 akt

Storna powodowa skierowała do pozwanego zawiadomienie datowane na dzień 23 czerwca 2008 r. o dokonany przelew wierzytelności w wysokości 2.934,86 zł wraz z prawem do naliczania odsetek, ze wskazaniem aktualnego nr konta na który należy uiścić wymagalną należność.

dowód: zawiadomienie o cesji wierzytelności – k. 12 akt

Pismem datowanym na dzień 18 września 2008 r. powód wezwał pozwanego do uiszczenia długu opiewającego na łączną kwotę 3.594,16 zł, z czego 2.934,86 zł z tytułu nieuiszczonych faktur VAT, 21,27 zł z tytułu wystawionych not odsetkowych oraz 638,03 z tytułu odsetek za zwłokę w terminie 5 dni od daty jego otrzymania pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

dowód: wezwanie do zapłaty – k. 13-14

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a w szczególności: KRS powoda, poświadczonej kserokopii dowodu osobistego pozwanego, umowy przelewu wierzytelności, załącznika do porozumienia, zawiadomienia o cesji wierzytelności oraz wezwania do zapłaty.

Sąd dał wiarę złożonym dokumentom, gdyż ich prawdziwość nie była kwestionowana przez pozwanego. Jednakże złożone przez powoda dowody nie były wystarczające dla uznania roszczenia powoda za zasadne.

Sąd zważył, co następuje:

Po rozpatrzeniu wszystkich okoliczności sprawy oraz po analizie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd uznał, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 509 § 1 KC wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). W myśl art. 513 § 1 KC dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być ponoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela. Wskazuje się na 3 rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (nie będące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta) W myśl art. 6 KC ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa, tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda. W niniejszej sprawie powód swoje roszczenie wywodził z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych która została zawarta przez pozwanego z jego pierwotnym wierzycielem – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zaś on stał się nabywcą wierzytelności w drodze umowy cesji. Odnosząc się do twierdzeń powoda pozwany podniósł istotny zarzut merytoryczny nieudowodnienia roszczenia - brak wykazania dokumentami istnienia

wierzytelności, a jedynie wykazanie faktu jego nabycia. Dla wykazania swojego żądania strona powodowa dołączyła do pozwu jedynie umowę przelewu wierzytelności oraz załącznik do porozumienia zawartego między powodem a pierwotnym wierzycielem pozwanego, które miały stanowić dowód na poparcie wszystkich jego twierdzeń, jakie zawarł w pozwie. Pozostawał on jednak w błędnym przekonaniu, że może on stanowić samodzielną podstawę do dochodzenia niniejszego roszczenia – Sąd bowiem uznał, że strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy tym należy, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 KPC) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., sygn. akt I PKN 660/00). Zgodnie z art. 232 KPC obowiązek wskazania dowodów obciąża przed wszystkim strony, a w myśl art. 6 KC ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa. Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontradiktoryjności Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96) Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem Sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez stronę nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przedłożonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Wobec powyższego i w myśl art. 232 KPC to strona powodowa była obowiązana wykazać dowody na stwierdzenia faktu wykonania usług telekomunikacyjnych na rzecz pozwanego, powinna liczyć się z negatywnymi konsekwencjami nieudowodnienia w postaci oddalenia powództwa. Strona powodowa powołała się na dowody w postaci umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, regulaminu promocji w ramach którego została zawarta powyższa umowa, faktur VAT oraz regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych obowiązujących u poprzedniego wierzyciela i wniosła o przedłużenie terminu do ich złożenia wskazując na to, że zwróciła się do cedenta o dokumenty, jednakże jeszcze ich nie otrzymała, po ich obiorze niezłożenie przedłoży je w Sądzie. Mimo zobowiązania przez Sąd do ich złożenia do dnia posiedzenia w którym zamknięto rozprawę dokumenty te nie zostały przedłożone. Sąd neguje postawę procesową strony powodowej, której przedmiotem działalności jest obrót wierzytelnościami, występując do Sądu z pozwem przeciwko pozwanemu powinien był zgromadzić dokumenty niezbędne do wskazania zasadności swojego roszczenia i dołączyć je do pozwu, a nie zwracać się o nie już w trakcie postępowania do cedenta, w momencie kiedy pozwany zakwestionował zasadność roszczenia. Nadto strona powodowa nie wykazała, że w ogóle zwróciła się do centa o takie dokumenty.

Nie przedstawiając umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z pozwanym, ani nawet nie powołując się na wynikające z niej konkretne zapisy strona powodowa nie wykazała źródła zobowiązania do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

Przypuszczać należy, iż są to należności za świadczenie usług telekomunikacyjnych i noty za nie wywiązanie się z nałożonego zobowiązania w terminie, lecz strona powodowa nie wykazała w żaden sposób, że zaistniały przesłanki do ich naliczenia i w jakiej wysokości. Jednocześnie strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów na wykonanie wskazanych w pozwie usług na rzecz pozwanego.

Nie dołączono faktur, o których mowa w załączniku do porozumienia, nie przedstawiono bilingów rozmów telefonicznych, z których wynikałoby, że istotnie powód dokonywał połączeń telefonicznych. Zaznaczyć przy tym trzeba, że faktura jest dokumentem księgowym, rozliczeniowym, stwierdzającym dokonanie danej operacji gospodarczej. Wystawienie faktury, następnie przez kontrahenta, zaksięgowanie bez żadnych korekt i zastrzeżeń daje postawę do domniemania, że dokonywane w ewidencji księgowej zapisy są odzwierciedleniem rzeczywistego stanu, zgodnie z rzeczywistym przebiegiem zafakturowanej operacji gospodarczej. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 października 2002 r., w sprawie o sygn. akt I ACa 219/02).

Samo wystawienie faktury nie stanowi dowodu zrealizowania świadczenia, a w okolicznościach niniejszej sprawy należy podkreślić, że brak jest dowodów, by pozwany przyjął którąkolwiek z opisanych w pozwie faktur. Faktura powinna odzwierciedlać rzeczywisty przebieg procesów gospodarczych, lecz przepis art. 19 a) ustawy o podatku od towarów i usług nie daje podstaw do konstruowania domniemania prawdziwości faktury. Faktura nie ma również waloru dokumentu urzędowego (z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2002 r., sygn. akt III RN 41/01) Dlatego też sam wykaz faktur widniejących w treści załącznika do porozumienia oraz okoliczności dokonanej cesji wierzytelności nie stanowią wystarczających – w przeświadczeniu Sądu – dowodów na rzeczywiste wykonywanie świadczeń, uzasadniających zasądzenie na rzecz strony powodowej kwoty stanowiącej zapłatę za ich spełnienie. Stąd też powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Powód przegrał proces w całości. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 §1 i §2 k.p.c. strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu kosztów procesu. Na koszty składają się: koszty zastępstwa procesowego - wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 600,00 zł oraz 17,00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)